

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

13

12 ΔΡΧ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΣΤΟΧΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Ανθρώπινο ΣΤΟΛΟΧΟΣ

Γκαούρ κατά Ταρζάν

Θαμπός ο ήλιος γέρνει στή
δύση του.

Ή όργή έχει θολώσει τό
μυαλό του Γκαούρ.(¹) Τριζει
άπαίσια τά δόντια του. Μουγκρί-
ζει:

– Αφού τό θέλεις, Ταρζάν,
θά μετρηθούμε... "Οποιος στα-
θει πιά δυνατός, θά ζήσει... Σάν
φιλο και σάν άδερφό, μέ είδες...
Τώρα θά μέ γνωρίσεις και σάν
έχθρό!... "Ενας άπ' τούς δυό
πρέπει νά λείψει!

Σάν μανιασμένο θεριό χύνεται
τώρα άπ' τήν κορφή του βουνού
του. Κατεβαίνει μέ άφάνταστη
ταχύτητα τούς τρομαχτικούς
βράχους. Τρέχει γιά τή σπηλιά
του κακού άρχοντα τής Ζούγ-
κλας...

Τό πρόσωπό του παίρνει άγρια
έκφραση. Τά όμορφα μάτια του
πετούν μαύρες άστραπές. Σφιγ-
γει τίς τεράστιες γροθιές του.
Προχωρεί άποφασισμένος. Ά-
κράτητος!

Ὁ Ταρζάν σκότωσε τὴ γυναίκα π' ἀγαποῦσε. Τώρα, πρέπει κι αὐτός νά πεθάνει... Κανένας δέ θά μπορέσει νά τόν σώσει ἀπ' τὰ χέρια του. Ὁ ἔλληνας γίγαντας διψάει γιὰ ἐκδίκηση!...

Τέλος, πλησιάζει ἀλαφιασμένος στή σπηλιά τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Στό μεταξύ, τό σκοτάδι τῆς νύχτας ἔχει ἀπλωθεῖ παντοῦ.

Ἀπό μικρὴ ἀπόσταση βλέπει τ' ἄνοιγμά της φωτισμένο. Κά-

ποιο ἀδύνατο φῶς καίει στό ἐσωτερικό τῆς σπηλιᾶς.

– Μέσα εἶναι, συλλογιέται ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας.

Μέ λίγα ὑπεράνθρωπα πηδήματα φτάνει μπροστά της.

– Ταρζάν!... Ἦρθα νά παλέψουμε, φωνάζει. Ἔβγα ἔξω νά χτυπηθοῦμε!

Ὅμως, καμιά ἀπόκριση δέν παίρνει.

Τὴν ἴδια στιγμή, τό ἐσωτερικό τῆς σπηλιᾶς σκοτεινιάζει... Τό

ἔχει ἐμφυτὴ τὴν εὐγένεια τῆς ράτσας μας.

Ὁ Ταρζάν πιστεύει πὼς ὁ Γκαοῦρ θέλει νά τόν σκοτώσει. Νομίζει πὼς ἦρθε νά τ' ἀρπάξει τό θρόνο. Γιὰ νά γίνει ἐκεῖνος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Γκαοῦρ ἀγαπᾷ, θαυμάζει καὶ σέβεται τόν Ταρζάν. Τόν παρακολουθεῖ ἀθέατος καὶ τόν προστατεύει. Ἀπειρες φορές τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωὴ. Μά πάντα πέφτει θύμα τραγικῶν παρεξηγήσεων. Ἔτσι, ὁ Ταρζάν τόν φαντάζεται συνεχῶς ἔνοχο. Καὶ τοῦ καταλογίζει ἐγκλήματα πού ποτέ δέν ἔκανε.

Ὁ Ταρζάν ζητάει νά συναντηθεῖ μέ τόν Γκαοῦρ. Θέλει νά χτυπηθεῖ μαζί του. Νά τόν σκοτώσει. Μά ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀποφεύγει μιά τέτοια συνάντηση. Σέβεται καὶ λυπᾶται τόν Ταρζάν. Γιατί ὁ δοξασμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι πιά μεγάλος στά χρόνια. Δέν ἔχει τὴν παλιὰ ὀρμὴ καὶ δύναμη. Ἄν ὁ Γκαοῦρ χτυπηθεῖ μαζί του, σίγουρα θά τόν σκοτώσει.

Κι ἔναξ ἔλληνας, ποτέ δέν κάνει μιά τέτοια ἀνανδρία.

(1) Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἓνα γιγαντόσωμο μελαψὸ παλικάρι. Πανώριο, ἀτρόμητο κι ἀφάνταστα δυνατό. Γεννήθηκε στή Ζούγκλα. Πατέρας του κάποιος Ἕλληνας κυνηγὸς θηρίων. Μητέρα του μιά μελαψὴ ἰθαγενής. Σέ ἡλικία τριῶν μηνῶν ἀρπάζει τόν Γκαοῦρ μιά γορίλαινα. Τόν θηλάζει καὶ τόν μεγαλώνει στή φωλιά της.

Κοντά της γίνεται δεκαοχτῶ χρόνων. Κάποτε, ὁμως, πέφτει σέ μιά παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Μένει αἰχμάλωτος δυό χρόνια σέ σιδερένια κλούβα. Ἐκεῖ τοῦ μαθαίνουν νά μιλάει σάν ἄνθρωπος. Τέλος, δραπετεύει. Φτάνει τυχαῖα στήν περιοχή τοῦ Ταρζάν. Πάνω στήν ἀπρόσιτη κορφή ἑνὸς βραχώδικο βουνοῦ. Δέν τρώει παρά μόνο καρπούς καὶ φρούτα. Δέν κρατάει ποτέ μαχαίρι, οὔτε ἄλλο ὄπλο. Δέν λέει ποτέ ψέματα. Καὶ δέ φοβᾶται κανένα. Μέ μιά γροθιά του μπορεῖ νά σκοτώσει ἐλέφαντα. Μά μέ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμή του, κάνει μόνο τό καλὸ καὶ τιμωρεῖ τό κακὸ. Εἶναι φιλότιμος κι ἐξυπνος. Στὴν ψυχὴ του

λυχνάρι πού ἔκαιγε, σβήνει... Ὁ Γκαούρ οὐρλιάζει τώρα:

– Βγές, δειλέ Ταρζάν. Ἄδικα σβήνεις τό φῶς. Ξέρω πώς βρίσκεσαι μέσα... Τόσον καιρό ζητᾶς νά μέ σπαράξεις μέ τό μαχαίρι σου. Βγές τώρα νά τό κάνεις...

Καί πάλι τίποτα. Ἄπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει. Ὁ γιγαντόσωμος ἔλληνας ἀφρίζει.

– Εἶσαι ἕνας ἄνανδρος, τοῦ φωνάζει. Τρέμεις νά φανερω-

θεῖς μπροστά μου!... Μά μή θαρρεῖς πώς θά σέ λυπηθῶ... Μή θαρρεῖς πώς θά μοῦ γλιτώσεις!...

Καί σάν μανιασμένο θεριό χύνεται μέσα στή σπηλιά!

Ὁ Σείχης Βαχάρ

Σ' ἕνα μεγάλο ξέφωτο, στήν ἄκρη τῆς Ζούγκλας, ἔχει τό παλάτι του ἕνας ἀπαίσιος κακοῦργος. Εἶναι ὁ σείχης Βαχάρ. Πλούσιος καί δυνατός ἄρχον-

Μ' ἕνα μονάχα χτύπημα, θά καρφώσω τήν καρδιά του.

τας. Μά έγωιστής και φαντασμένος άνθρωπος. Νομίζει πως είναι έξυπνος, δυνατός, υπεράνθρωπος. Ἡ καρδιά του είναι φτιαγμένη από κρύα πέτρα. Στις φλέβες του δέν τρέχει αίμα. Τρέχει φαρμάκι κόμπρας. Στόν κήπο τοῦ πλούσιου παλατιοῦ του ἔχει στήσει ἕνα ψηλό βάθρο, από πράσινο πελεκημένο μάρμαρο. Πάνω σ' αὐτό βρίσκεται ἕνα μεγάλο, ξύλινο κάθισμα. Ἐκεῖ ἀνεβάζει τὰ θύματά του. Τούς δένει χέρια καί ποδάρια. Μαζεύει τούς ἀνθρώπους του γύρω γύρω... Ὑστερα, τραβάει τό φονικό του σιλέτο. Καί φωνάζει:

– Θαυμάστε τόν ὑπέροχο ἄρχοντά σας. Μ' ἕνα μονάχα χτύπημα, θά καρφώσω τήν καρδιά του.

Κι ἀλήθεια!... Τό σιλέτο του ποτέ λαθεύει. Μέ τήν πρώτη πού τό πετάει, καρφώνεται στήν καρδιά τοῦ θύματος. Αὐτό σφιδάζει καί ξεψυχᾷ, ἐνῶ οἱ ὑποτακτικοί, γύρω, ἀλαλάζουν ἐνθουσιασμένοι. Πανηγυρίζουν γιά τό κατόρθωμα τοῦ ἀφέντη τους.

Ὁ σείχης Βαχάρ ἔχει μιά μονάκριβη κόρη. Τήν ὀμορφη Λιλούγκα. Εἶναι κοπέλα μέ ἀγνή ψυχή. Μέ χρυσή καρδιά. Τά ἐγκλήματα τοῦ πατέρα της τήν κάνουν νά δοκιμάζει φρίκη. Ἡ

ζωή της κοντά του εἶναι ἀφόρητη. Νιώθει πως γρήγορα θά πάει ν' ἀνταμώσει τήν ἀγαπημένη της μητέρα. Ἔτσι κι ἐκείνη μαράζωσε καί χτίκιασε κοντά στόν ἀπαίσιο σείχη. Ὡσπου, κάποτε, ὁ χάρος τή λυπήθηκε. Τήν πήρε. Καί ἡσύχασε μιά γιά πάντα...

Ὁ Βαχάρ μισεῖ ἀφάνταστα τόν Ταρζάν. Εἶναι έγωιστής καί φαντασμένος. Δέν μπορεῖ νά ἀνεχθεῖ ἄλλον ἄρχοντα μέσα στή Ζούγκλα. Ἀπειρες φορές τοῦ ἔχει στήσει παγίδες, ἐνέδρες... Μά τίποτα δέν μπόρεσε νά κάνει. Τ' ἀντίθετο: πολλές φορές κινδύνεψε ὁ ἴδιος. Θαῦμα πως σώθηκε ἀπ' τό φονικό μαχαίρι τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Πρὶν λίγες μέρες, ἡ πανώρια Λιλούγκα εἶχε ξεμακρύνει ἀπ' τό παλάτι τοῦ κακοῦ πατέρα της. Συχνά τριγυρίζει μονάχη στήν ἄγρια μοναξιά τῆς Ζούγκλας. Δέ λογαριάζει τόν κίνδυνο.

– Τά θεριά, συλλογιέται, εἶναι ἄκακα πουλάκια μπροστά στό Σείχη. Πιό πολύ φοβᾶμαι αὐτόν, παρά ἐκεῖνα...

Αὐτό ὅμως τό σούρουπο, ξανοίγεται... Προχωρεῖ πιό μακριά ἀπό τίς ἄλλες φορές.

– Δέ βαριέσαι, μουρμουρίζει. Καλύτερα νά μέ σπαράξει κανέ-

να πεινασμένο θηριό. Θά γλιτώσω κι άπ' τόν πατέρα μου!...

Κι ὅπως τό μελετάει, γίνεται. Ξαφνικά, δυό τρομερά πράσινα φίδια παρουσιάζονται μπροστά της. Κάνουν νά τήν άρπάξουν άπ' τά πόδια. Ἡ ἄμοιρη Λιλούγκα βγάζει μιά τρομαγμένη φωνή. Τρέχει νά σωθεῖ. Τά φίδια σέρνονται πίσω της. Σφυρίζουν άπαισία. Τήν κυνηγάνε.

Μά τά άπρόοπτα δέ λείπουν

ποτέ. Τήν ἴδια στιγμή, μιά μεγάλη λωσωμη λεοπάρδαλη τῆς κόβει τό δρόμο. Κάνει ἕνα τρομερό πήδημα. Χύνεται πάνω της.

Ἡ Λιλούγκα κάνει κι αὐτή μιά γρήγορη κίνηση. Ξεφεύγει άπ' τό πεινασμένο θηριό. Ἡ λεοπάρδαλη γυρίζει. Θέλει πάλι νά τῆς έπιτεθεῖ. Μά δέν προφταίνει.

Στό μεταξύ, ἕνα άπ' τά δυό φίδια τῆς δαγκώνει τό πόδι. Μέ

άσύλληπτη γρηγοράδα κουλουριάζεται γύρω στό κορμί της. Τή σφίγγει. Τά κόκαλα τοῦ θηριού τρίζουν άπαισία. Μουγκρίζει πονεμένα. Σπαραχτικά...

Ἡ Λιλούγκα τά χάνει για λίγες στιγμές. Ἡ σωτηρία της είναι άνέλπιστη. Κοιτάζει μέ φρίκη τό σύμπλεγμα λεοπάρδαλης και φιδιού. Φαντάζεται τόν έαυτό της στή θέση τοῦ θηριού. Ἄνατριχιάζει. Κάνει πάλι νά

τρέξει. Μά νιώθει τά πόδια της δεμένα. Βγάζει μιά σπαραχτική φωνή. Καί σωριάζεται κάτω.

Τό δεύτερο φίδι είχε τυλιχτεί στά πόδια της.

Στή ζώνη της κρατάει πάντα ἕνα μικρό στιλέτο. Είναι διακοσμητικό έξάρτημα τῆς φορεσιās της. Τό τραβάει γρήγορα. Τό σφίγγει στήν τρυφερή της παλάμη. Καί μέ άφάνταστη δύναμη, χτυπά.

Ἡ κοφτερή λεπίδα βυθίζεται στό κρανίο τοῦ φιδιοῦ. Ἡ Λιλούγκα νιώθει τώρα τ' ἀγκάλιασμά του ἀκόμα πιά δυνατό. Θαρρεῖ πώς τά κόκαλά της θά σπάσουν... Νιώθει ἀκόμα πώς εἰν' οἱ τελευταῖες της στιγμές.

Μά γρήγορα συνέρχεται. Τό τρομερό πράσινο φίδι χαλαρώνει τό θανατερό ἀγκάλιασμά του. Εἶχε σφιχτεῖ γιατί θά ξεψυχοῦσε. Τώρα, εἶναι νεκρό. Ἡ Λιλούγκα τινάζεται. Τό ἄψυχο κορμί τοῦ φιδιοῦ ξεφεύγει ἀπ' τό κορμί της. Καί γιά τρίτη φορά, κάνει τώρα νά φύγει.

Ἄλιμον' ὅμως!...

Στό μεταξύ, ἡ λεοπάρδαλη ἔχει νικήσει. Καταφέρνει νά σπάσει ἀνάμεσα στίς τρομερές μασέλες της τό κεφάλι τοῦ πρώτου φιδιοῦ. Καί λεύτερη πιά, χύνεται νά σπαράξει τή νέα.

Ἡ Λιλούγκα κλείνει μέ φρίκη τά μάτια της. Ἀφήνεται στό μοιραῖο!... Προσμένει νά νιώσει τά δόντια τοῦ πεινασμένου θηριοῦ στό λαιμό της. Ὅμως, ἄδικα περιμένει.

Τήν ἴδια στιγμή, μιά τρομερή κραυγή ἀκούγεται:

– Ἄααόοο!... Ἄααόοοοοοο!...

Ἦστερα, ἓνα πνιγμένο μουγκρητό τοῦ θηριοῦ. Κι ἀμέσως, ὁ τρομαχτικός θόρυβος δυό θηριῶν πού παλεύουν.

Ἡ κόρη τοῦ Σεῖχη ἀνοίγει ἄθελα τά μάτια της. Βλέπει ἓναν πανώριο, ξανθό, γιγαντόσωμο ἄντρα. Σφίγγει μέ τά δυό του χέρια τό λαιμό τῆς λεοπάρδαλης. Ἐκείνη, παλεύει ἀπεγνωσμένα νά σωθεῖ. Σχίζει τίς σάρκες του μέ τά δόντια της. Σέ λίγες στιγμές, ὅλα τελειώνουν. Ὁ ξανθός γίγαντας τήν ἔχει πνίξει. Τό κορμί τοῦ θηριοῦ σωριάζεται κάτω ἀκίνητο. Ἡ πανώρια Λιλούγκα ἔχει σωθεῖ.

Θέλεις ν' ἀγαπηθοῦμε;

Κοιτάζει τώρα μ' εὐγνωμοσύνη τό σωτήρα της:

– Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ λέει. Μοῦ ἔσωσες τή ζωή. Μέ λένε Λιλούγκα. Εἶμαι κόρη τοῦ σεῖχη Βαχάρ...

Ὁ γιγαντόσωμος λευκός ἄντρας, τῆς ἀποκρίνεται:

– Κι ἐγώ εἶμαι ὁ Ταρζάν. Περνοῦσα τυχαία... Ἄκουσα τίς φωνές σου... Εἶχα ὑποχρέωση νά σέ σώσω...

Ἡ πανώρια κοπέλα χαμογελάει:

– Ὁ Ταρζάν; Εἶσαι, λοιπόν, ὁ Ταρζάν πού τόσο μισεῖ ὁ πατέρας μου; Ἄν μάθει πώς μοῦ ἔσωσες τή ζωή ἐσύ, χάθηκα... Θά μέ σκοτώσει!...

Και λεύτερη πιά, χύνεται νά σπαράξει τή νέα.

Ὁ Ταρζάν κι ἡ Λιλούγκα κάθονται τώρα στὸν κορμὸ κάποιου πεσμένου δέντρου. Πρέπει νά ξαποστάσουν. Νά συνέλθουν. Ὑστερα, τοὺς κάνει μεγάλη εὐχαρίστηση νά κουβεντιάσουν. Ἡ νέα θαυμάζει τὸ ἀθλητικὸ παράστημα τοῦ λευκοῦ ἄντρα. Κι ὁ Ταρζάν ἔχει γοητευτεῖ ἀπ' τή χάρη της. Τὴν ὀμορφιά της.

Περνοῦν ἔτσι πολλές πολλές ὥρες... Περνάει ὅλη ἡ νύχτα

χωρὶς νά τὸ καταλάβου... Ἀρχίζει νά ξημερώνει...

– Πρέπει νά γυρίσω στοῦ παλάτι προτοῦ ξυπνήσει ὁ πατέρας μου, λέει στὸν Ταρζάν ἡ Λιλούγκα.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κοιτάζει παράξενα στὰ μάτια.

– Θέλεις ν' ἀγαπηθοῦμε; τὴ ρωτᾷ. Θέλεις νά περάσουμε μαζί τὴ ζωὴ μας;

Ἡ ὀμορφὴ νέα χαμηλώνει τὰ μάτια της. Δέν τ' ἀποκρίνεται.

Γυρίζει άργά νά φύγει.

Μά δέν προφταίνει.

Βήματα άκοϋγονται σέ μικρή άπόσταση. Σέ λίγες στιγμές, τρεΐς γιγαντόσωμοι μαϋροι παρουμεσιάζονται.

– Λιλούγκα, τής φωνάζουν, όλάκερη τή νύχτα ψάχνουμε για σένα. 'Ο Σεΐχης δέν έκλεισε μάτι. Έχει τρελαθει από τή στενοχώρια. Αφρίζει από θυμό.

Καί κάνουν ν' άρπάξουν τή νέα.

'Ο Ταρζάν μπαίνει στή μέση:

– Έγώ τήν κράτησα, τούς λέει. 'Η Λιλούγκα δε φταίει... Πέστε στό Σεΐχη πώς τήν άγαπώ. Πώς μ' άγαπά κι εκείνη. Άν θέλει, είμαι έτοιμος νά τήν παντρευτώ!

Οι τρεΐς τρομεροί μαϋροι θυμώνουν μέ τά λόγια του. Τραβοϋν τά μαχαΐρια τους. Έτοιμάζονται νά τόν χτυπήσουν. 'Ο πιο μεγαλόσωμος άπ' αυτούς, του λέει:

– Φύγε, σκύλε!... Πήγαινε νά κρυφτεΐς στή σπηλιά σου. 'Ο Σεΐχης ποτέ δε θά δώσει τήν κόρη του σ' έναν άγριάνθρωπο!...

Κι οι τρεΐς μαζί χύνονται πάνω του.

– Σταθειτε, τούς φωνάζει ό Ταρζάν. Θέλω κάτι νά σās πώ.

Έκείνοι σταματοϋν για μία

στιγμή. Τόν άκοϋν σφίγγοντας τά μαχαΐρια τους.

Καί νά τί τούς λέει:

– Πάρτε τή Λιλούγκα... Γυρίστε στό παλάτι του άφέντη σας. Γιατί νά χτυπηθοϋμε; Δέν θέλω νά σās κάνω κακό... Γιατί νά χάσετε τά νιάτα σας; Γιατί νά πεθάνετε χωρίς λόγο;

Οι τρεΐς μαϋροι άκοϋνε τά λόγια του. Καί φουντώνουν σαν τή φωτιά πού τής ρίχνεις λάδι.

– Μή φωνάζεις, του λένε. Δέν είσαι ό Γκαούρ για νά σε φοβηθοϋμε!...

Καί χύνονται πάλι νά τόν σπαράξουν.

– Μή, φωνάζει σαν τρελή ή Λιλούγκα. 'Ο Ταρζάν μου 'σωσε τή ζωή.

Μά εκείνοι δέν προσέχουν τά λόγια της.

'Ο άρχοντας τής Ζούγκλας τραβάει τό μαχαΐρι του. Τρομερή γιγαντομαχία άρχίζει.

Ένας μέ τρεΐς!...

'Η πάλη είναι άνιση. 'Ο Ταρζάν βλέπει πώς βρίσκεται σέ μεγάλο κίνδυνο. Μέ τή δύναμή του μόνο, δε θά νικήσει. Χρειάζεται έξυπνάδα, πονηριά. Έτσι, άρχίζει νά ύποχωρεί... Καί, σέ μία στιγμή, σκαρφαλώνει σβέλτος πάνω σ' ένα δέντρο... Οι τρεΐς μαϋροι σκαρφαλώνουν κι αυτοί. Κυνηγοϋν τόν Ταρζάν από

κλαδί σέ κλαδί. Μά δέν μπορούν νά τόν φτάσουν. Ὁ λευκός γίγαντας τούς φέρνει ψηλά. Κοντά στήν κορφή τοῦ δέντρου. Καί τότε, βάζει σ' ἐνέργεια τό σχέδιό του:

Μέ μιά δυνατή κλοτσιά γκρεμίζει κάτω τόν ἕνα. Ὕστερα, τόν ἄλλον... Τέλος, κάνει τό ἴδιο καί στόν τρίτο. Μά αὐτός προφταίνει κι ἀρπάζει γερά τό πόδι τοῦ λευκοῦ γίγαντα. Ἔτσι, τόν πα-

ρασύρει μαζί του. Γκρεμίζονται κι οἱ δύο κάτω.

Ὁ Ταρζάν, καθὼς πέφτει, ἀρπάζεται ἀπ' ἕνα γερό κλαδί. Καί σταματᾷ. Ὁ μαῦρος πού κρατάει τό πόδι του, ξεφεύγει. Γκρεμίζεται κι αὐτός κάτω.

Τό ἀπότομο σταμάτημα ὅμως τοῦ Ταρζάν, εἶχε μιά ἄσχημη συνέπεια: Τό πόδι του, πού κρατοῦσε ὁ μαῦρος, στραμπουλήχτηκε... Τό κόκαλο βγήκε ἀπό

τή θέση του...

Δυνατός πόνος ἀρχίζει νά τόν βασανίζει. Μέ μεγάλη δυσκολία κατεβαίνει ἀπ' τό δέντρο... Ἡ Λιλούγκα τόν περιμένει μέ ἀγωνία.

– Σκοτώθηκαν κι οἱ τρεῖς μαῦροι, τοῦ λέει. Πᾶμε νά φύγουμε.

Μά ὁ Ταρζάν σωριάζεται κάτω. Τοῦ ἔναι ἀδύνατο νά σταθεῖ ὀρθός. Πονάει φοβερά.

– Πήγαινε στό παλάτι τοῦ πατέρα σου, ψιθυρίζει στή Λιλούγκα. Ἐγώ δέν μπορῶ νά περπατήσω...

– Θά μείνω κοντά σου, τ' ἀποκρίνεται ἐκείνη.

Ἄμέσως, ὅμως, ἀλλάζει γνώμη.

– Ὁχι, τοῦ λέει. Θά φύγω...

Καί γρήγορα χάνεται πίσω ἀπ' τήν πυκνή βλάστηση τῆς παρθένας περιοχῆς.

Φάντασμα τῆς Ζούγκλας

Ἦς ξαναγυρίσουμε στὸν Γκαούρ. Τὸν ἀφήσαμε τῆ στιγμῆ πού ἔμπαινε στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Γιά νά τὸν σπαράξει.

Τί παράξενο, ὅμως! Κανένας δὲ βρίσκεται μέσα. Ἡ σπηλιά εἶναι ἄδεια...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας ψάχνει ἐδῶ κι ἐκεῖ.

– Ταρζάν, φωνάζει. Ποῦ εἶσαι, λοιπόν; Ἔλα ἔξω νά μετρηθοῦμε... Γιατί κρύβεσαι;

Καμιὰ ἀπόκριση δὲν παίρνει.

– Παράξενο αὐτό, συλλογιέται... Κι ὅμως, πρὶν λίγο, ἡ σπηλιά ἦταν φωτισμένη. Καί τὸ φῶς ἔσβησε μόλις ἀκούστηκε ἡ φωνή μου!... Κάποιος βέβαια θά τὸ ἔσβησε... Ἀλλά ποιός;

Σέ μιὰ γωνιά βλέπει ἓνα πῆλινο λυχνάρι. Ὁ Γκαούρ βγαίνει τώρα ἀπ' τῆ σπηλιά... Τρίζοντας τὰ δόντια του, παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. ἔχει πιστέψει πῶς ὁ Ταρζάν κατάφερε νά ξεφύγει χωρίς νά τὸν δεῖ... Ἀδύνατο αὐτό βέβαια... Μά πῶς ἀλλιῶς νά ἐξηγήσει τὸ μυστήριο;

Στὸ δρόμο μουρμουρίζει:

– Ἄν τὸν βρῶ μπροστά μου, θά τὸν σπαράξω...

.....

Ξαφνικά, ἐκεῖ πού προχωρεῖ,

ἀκούει πονεμένα ἀνθρώπινα βογκητά.

Πλησιάζει ἀθόρυβα... Παραμερίζει μέ τὸ χέρι του τὰ πυκνά χαμόκλαδα. Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ κατάπληξη.

Βλέπει τὸν Ταρζάν ξαπλωμένο κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο. Φαίνεται νά ὑποφέρει πολύ.

Σέ μιὰ στιγμῆ, τὸ μῖσος, ὁ θυμὸς κι ἡ ἀγανάκτηση, χάνονται... Μιά ἀπεριόριστη ἀγάπη καὶ συμπόνια πλημμυρίζει τὴν καρδιά τοῦ ὑπέροχου Ἕλληνα!

Πρὶν λίγες στιγμές, ζητοῦσε νά σπαράξει τὸν Ταρζάν. Τώρα λαχταράει νά τὸν σώσει. Ἡ κακία δὲν ἔχει θέση στὴ μεγάλη κι ἀγνή καρδιά του.

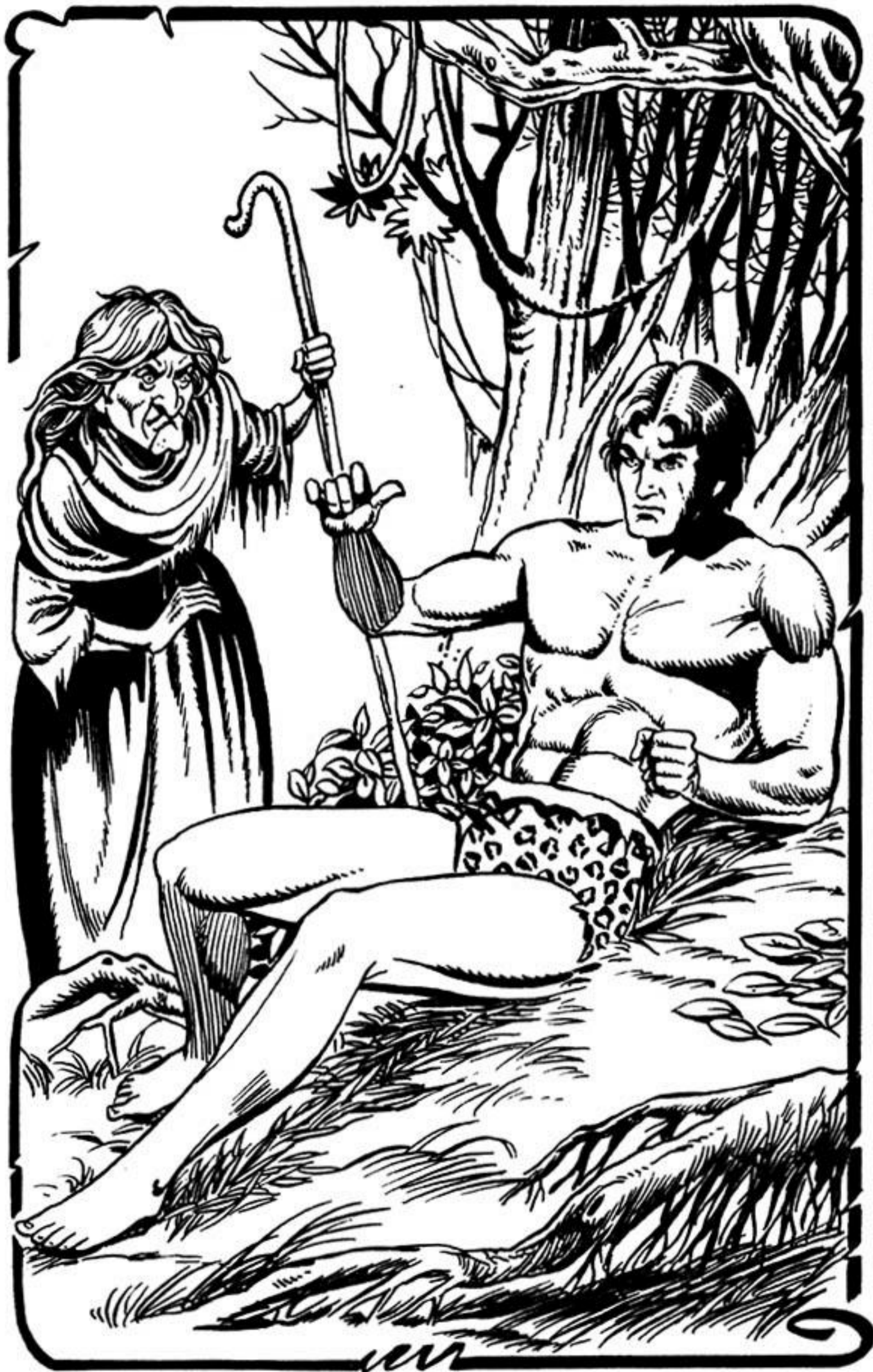
Πῶς νά τὸν βοηθήσει, ὅμως; Ὁ Ταρζάν θά τὸν δεῖ. Θά τὸν βρῖσει. Θά τὸν διώξει... Μέ κανένα τρόπο δὲ θέλει νά παρουσιαστεῖ μπροστά του...

Ξαφνικά, ὁ Γκαούρ ἀκούει βήματα πίσω του... Γυρίζει παραξενεμένος. Σέ κάποια ἀπόσταση βλέπει μιὰ γριά νά πλησιάζει. Τὴν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ἡ μάγισσα Χούλχα.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας τρέχει. Τὴ σταματᾷ.

– Ποῦ πᾶς; τὴ ρωτάει.

– Στὸν Ταρζάν... ἔχει βγάλει τὸ πόδι του... Πάω νά τοῦ τό

Τά γόνατά του λυγίζουν. Τέλος, σωριάζεται κάτω και πέφτει σέ βαθύ λήθαργο.

γιατρέψω. Μέ στέλνει ή κόρη του σείχη Βαχάρ.

– Χούλχα, τής λέει ό Γκαούρ. Πήγαινε γρήγορα νά φτιάξεις τό πόδι του Ταρζάν. "Υστερα, δώσ' του τό βοτάνι πού φέρνει ύπνο... Θέλω νά κοιμηθεϊ πολλές ώρες. Νά μή νιώθει τίποτα... Καί πρόσεξε μή μάθει πώς κι έγώ βρίσκομαι κοντά του... "Αν σου φύγει λέξη, θά σέ πνίξω!...

– Καλά, παιδάκι μου, του λέει ή μάγισσα. Θά γίνει όπως θέλεις.

"Υστερα, προχωρεϊ άργά. Φτάνει κοντά στον Ταρζάν.

– Μέ στέλνει ή Λιλούγκα, του λέει. Μή στενοχωριέσαι. Σέ λίγες στιγμές τό πόδι σου θά είναι καλά. Θά μπορείς νά περπατήσεις... Νά φύγεις...

Κι όπως τό λέει, έτσι γίνεται...

Γρήγορα ό λευκός γίγαντας πετιέται όρθός.

Είναι πιό γερός από κάθε άλλη φορά. Πόνους δε νιώθει πιά... Μπορεϊ καί νά τρέξει ακόμα...

– Σ' ευχαριστώ, λέει στή μάγισσα.

Καί κάνει νά φύγει...

"Η Χούλχα τόν σταματά.

– Μάσησε κι αυτό τό βοτάνι, παιδί μου...

– Δέν χρειάζεται. Δέ νιώθω πιά πόνους.

– Ναι, μά θά σου ξαναρχίσουνε... Χωρίς αυτό τό βοτάνι, δέ θά

γίνεις ποτέ καλά.

Μέ δυσφορία ό Ταρζάν τό παίρνει άπ' τά χέρια της.

Τό μασάει.

– Γλυκό είναι, τής λέει.

– Γλυκό σάν τόν ύπνο, μурμουρίζει εκείνη.

Καί νά... Δέν περνούν λίγες στιγμές. "Ο Ταρζάν χασμουριέται... Τρίβει τά μάτια του. Τά γόνατά του λυγίζουν. Τέλος, σωριάζεται κάτω. Καί πέφτει σέ βαθύ λήθαργο.

"Η Χούλχα κάνει νεύμα στον Γκαούρ. "Εκείνος παρουσιάζεται χαρούμενος. Πλησιάζει. "Αρπάζει τόν κοιμισμένο Ταρζάν σάν πούπουλο στά χέρια του. Χαιρετάει τή μάγισσα. Καί φεύγει.

.....

"Εχει αρχίσει νά σουρουπώνει.

"Ο Γκαούρ πλησιάζει τώρα στή σπηλιά του Ταρζάν.

Ξαφνικά, ένα παράξενο θόρυβο άκούει στ' άνοιγμά της... Τό μάτι του παίρνει μιά μαύρη σκιά. Τή βλέπει νά γλιστράει γρήγορα μέσα.

– Τί νά 'ναι αυτό; συλλογιέται.

Φέρνει τόν Ταρζάν μέσα στή σπηλιά. Κι αρχίζει νά ψάχνει... Μά τίποτα πάλι δέ βρίσκει...

– Παράξενα πράγματα γίνονται έδώ, μурμουρίζει.

“Υστερα φωνάζει:

– “Αν είναι έδω μέσα κανείς κρυμμένος και μέ είδε, νά μήν πει τίποτα στόν Ταρζάν. ‘Αλλιώς, θά τόν σκοτώσω...”

Καί βγαίνει άπ’ τή σπηλιά... Παιρνει τό δρόμο γιά τό ψηλό βουνό μέ τούς τρομαχτικούς βράχους.

‘Ο σείχης Βαχάρ

“Ας γυρίσουμε τώρα στό

παλάτι τοῦ Βαχάρ. ‘Η Λιλούγκα φτάνει εκεί άλαφιασμένη. Στήν πόρτα βρίσκει έναν έμπιστό της.

– ‘Εκεί κι εκεί, τοῦ λέει, βρίσκεται ο Ταρζάν. Πήγαινε στή μάγισσα Χούλχα. Πές της νά τρέξει κοντά του. Νά τοῦ γιατρέψει τό πόδι. Κανένας άλλος νά μή μάθει τίποτα...

‘Ο δούλος φεύγει τρέχοντας.

‘Η Λιλούγκα προχωρεῖ μέσα. Βρίσκει τό παλάτι άνάστατο. Τόν πατέρα της έξω φρενών.

– Ποῦ ἦσουν; τή ρωτάει.

‘Εκείνη τοῦ λέει τήν άλήθεια. Ψέματα δέν μπορεί νά πει.

– Εἶχα βγει περίπατο... Τυχαῖα συναντήθηκα μέ τόν Ταρζάν.

– Μέ τόν Ταρζάν! κάνει ο Σείχης.

Τά μάτια του πετοῦν άστραπές μίσους.

– Ναί... Κουβεντιάσαμε μαζί... Πέρασαν οι ὥρες χωρίς νά τό νιώσουμε... ‘Ολόκληρη νύχτα!...

Τέλος, χωρίσαμε... Γύρισα... Μά ἡ καρδιά μου ἔμεινε κοντά του. Τόν αγαπῶ. Αὐτόν θέλω νά κάνω σύντροφο τῆς ζωῆς μου... Αὐτόν θά παντρευτῶ...

‘Ο Βαχάρ μένει κόκαλο. Λές καί τόν χτύπησε κεραυνός στό κεφάλι.

Γιά λίγες στιγμές, δέν κουνάει οὔτε τίς κόρες τῶν ματιῶν του.

Ξαφνικά, τό σκοτεινό βλέμμα του φωτίζεται.

Σε λίγες στιγμές, παρουσιάζεται ένας μαύρος.

- Κόρη μου, τῆς λέει. Ὁ Ταρζάν εἶναι ἐχθρός μου. Πάντα τόν μισοῦσα... Μά τώρα πού τόν ἀγαπᾶς, ὅλα σταματοῦν. Θά γίνει παιδί μου!... Θά τόν ἀγαπῶ ὅπως καί σένα... Αὐριο θά στείλω ἀνθρώπους μου στή σπηλιά του. Θά τοῦ ποῦν τό εὐχάριστο μαντάτο: Ὁ σεῖχης Βαχάρ δέχεται νά τόν κάνει γαμπρό του.

Ἡ Λιλούγκα πέφτει στά γόνατά του.

- Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα!... Ποτέ δέ φαντάστηκα πώς εἶσαι τόσο καλός!

.....
Πρωί-πρωί τήν ἄλλη μέρα, ὁ Σεῖχης φωνάζει τόν ἔμπιστο ὑπασπιστή του.

- Θά πᾶς στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν, τοῦ λέει. Θά τοῦ πεῖς πώς τόν προσμένω στό παλάτι. Ἡ κόρη μου τόν ἀγαπάει. Πῆρα τήν ἀπόφαση νά τοὺς παντρέψω... Τό παλιό μας μίσος θά σβῆσει...

Ὁ ὑπασπιστής καβαλάει ἕνα γρήγορο ἄλογο. Τρέχει νά ἐκτελέσει τή διαταγή τοῦ ἀφέντη του.

.....

Τό μαῦρο τριαντάφυλλο

Ὁ Γκαούρ ἄφησε ὅπως ξέρουμε τόν κοιμισμένο Ταρζάν

στή σπηλιά του. Κι ἔφυγε...

Ἄς δοῦμε τώρα τί γίνηκε παρακάτω.

Ξαφνικά, παράξενος θόρυβος ἀκούγεται.

Ἐρχεται ἀπ' τό βάθος τῆς σπηλιάς.

Ἀπό μιά στενή κρυψώνα βγαίνει μέ δυσκολία μιά μαύρη σκιά. Πλησιάζει τόν Ταρζάν.

Ἀμέσως παίρνει νερό. Βρέχει τό πρόσωπό του. Τόν συνεφέρνει...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνοίγει τά μάτια του. Κοιτάζει σαστισμένος.

Πάνω ἀπ' τό κεφάλι του ἀντικρίζει μιά μικρή μαύρη πυγμαία... Θά ἴναι δέ θά ἴναι δεκαπέντε χρόνων... Καί ψηλή ὡς ἕνα μέτρο... ἔχει ἐμφάνιση κωμική. Εἶναι ἄσχημη καί χοντρή. Στό σουλούπι μοιάζει μέ κουμπαρά.

- Ποιά εἶσαι ἐσύ; τή ρωτάει.

Ἐκείνη χαμογελάει. Τό τεράστιο στόμα φτάνει ὡς τ' αὐτιά της.

- Εἶμαι ἡ Χουχού, τοῦ λέει μελιστάλαχτα. Τό μαῦρο τριαντάφυλλο τῆς Ζούγκλας. Ἦρθα νά ζήσω κοντά σου. Θά συγυρίζω τή σπηλιά... Θά ψήνω τά κυνήγια πού θά φέρνεις... Θά κουβαλάω νερό ἀπ' τήν πηγή... Ὅ,τι θέλεις θά κάνω... Μόνο νά σ'

ἀγαπήσω μή μου ζητήσεις...
Αυτό δέ θά γίνει ποτέ... Ἀγαπῶ
ἄλλον... Μά εἶναι καιρός τώρα
πού τόν ἔχασα... Γι' αὐτό πῆρα
τά μάτια μου. Ἔφυγ' ἀπ' τό
χωριό μου... Ἄν εἶμαι καλή, ἐσύ
θά μέ βοηθήσεις νά τόν βρῶ...

– Πῶς βρέθηκα ἐδῶ; τή
ρωτάει ὁ Ταρζάν. Ποιός μ'
ἔφερε στή σπηλιά μου;

Ἡ Χουχού τ' ἀποκρίνεται:

– Ὁ αὐτός... Ὁχι, ὄχι... Δέν

εἶδα. Δέν ξέρω. Ἐγώ τώρα
ἔφτασα ἐδῶ...

– Δέν εἶδες λοιπόν ποιός μ'
ἔφερε; τήν ξαναρωτάει.

– Ὁχι, σοῦ λέω. Ἄν ἔβλεπα
καί στό ἴλεγα, θά μέ σκότωνε...
Καλύτερα πού δέν εἶδα...

– Ἀπό πότε βρίσκεσαι ἐδῶ;
Χωρίς νά σκεφτεῖ ἡ ἀνόητη καί
φλύαρη μαύρη, τ' ἀποκρίνεται:

– Ἀπό χτές τό βράδυ. Ἄνα-
ψα τό λυχνάρι. Σέ περιμένα νά

γυρίσεις... Ὑστερα, ἄκουσα κά-
ποιον νά ἔρχεται... Τό ἔσβησα...

– Δέν ξέρεις τί λές, τῆς
φωνάζει ὁ Ταρζάν. Πήγαινε
τώρα νά μου φέρεις νερό. Ἡ
πηγή εἶναι ἐκεῖ: Στό μεγάλο
βράχο...

Ἡ Χουχού ἀρπάζει μιά γαβά-
θα ἀπό καρύδα. Καί τρέχει
φωνάζοντας:

– Ὅ,τι θέλεις, ἀφέντη μου.
Μόνο νά μου βρεῖς τήν ἀγάπη

μου... Τόν παλιάνθρωπο πού μ'
ἀπαράτησε!...

– Χά, χά, χά, γελάει ὁ Ταρζάν.
Μέ τήν κοντόχοντρη Χουχού
ἀρχίζει νά διασκεδάζει.

Ὑστερα συλλογιέται τήν πα-
νώρια Λιλούγκα. Ἡ καρδιά του
χτυπᾷ παράξενα. Μουρμουρίζει:

– Νά ἔφτασε ἡ ἄμοιρη στό
παλάτι τοῦ πατέρα της;

Ξαφνικά, ποδοβολητό ἀλόγου
ἀκούγεται... Κάποιος καβαλά-

ρης πλησιάζει στή σπηλιά του. Καί νά: Σέ λίγες στιγμές, παρουσιάζεται ἓνας μαῦρος.

– Ταρζάν, τοῦ λέει. Ἔρχομαι ἀπ’ τό σεῖχη Βαχάρ. Σέ περιμένει στό παλάτι του. Ἡ κόρη του σ’ ἀγαπάει. Πῆρε τήν ἀπόφαση νά σᾶς παντρέψει...

– Ψέματα, φωνάζει ὁ λευκός γίγαντας. Ὁ Βαχάρ εἶναι ἐχθρός μου!... Μέ μισεῖ.

Ὁ ἀπεσταλμένος συμπληρώνει:

– Τό παλιό μίσος θά σβήσει... Ἔτσι μοῦ εἶπε. Πρέπει νά πιστέψεις τά λόγια του...

Μέσα στόν Ταρζάν γίνεται μιά πάλη. Τό λογικό τοῦ λέει:

– Μήν πᾶς. Ὁ Σεῖχης θέλει νά σέ σκοτώσει. Θά σοῦ στήσει παγίδα... Εἶναι κακός ἄνθρωπος... Μή δίνεις ἐμπιστοσύνη στά λόγια του... Φυλάξου!...

Ἡ καρδιά του ὅμως ἔχει ἄλλη γνώμη. Τήν ἀκούει νά τοῦ ψιθυρίζει:

– Ὁχι, Ταρζάν... Πρέπει νά τρέξεις στό παλάτι τοῦ Βαχάρ. Μπορεῖ νά ἦταν σκληρός ἄνθρωπος... Μά ἡ ἀγάπη τῆς κόρης του τόν μαλάκωσε... Μή διστάζεις... Δεῖξε του ἐμπιστοσύνη... Ἡ πανώρια Λιλούγκα σ’ ἀγαπάει... Πήγαινε νά τή δεῖς... Ὑποφέρει μακριά σου...

Καί γίνηκε αὐτό πού γίνεται

πάντα... Ὁ Ταρζάν κάνει τό χατίρι τῆς καρδιάς του.

– Πᾶμε, λέει στόν ἄνθρωπο τοῦ Σεῖχη.

Καί ξεκινοῦν.

Στό δρόμο, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας συλλογιέται:

– Ἀπό τή μάγισσα Χούλχα πού μοῦ γιάτρεψε τό πόδι, μέχρι πού ξύπνησα στή σπηλιά μου, δέ θυμᾶμαι τίποτα... Γιατί ἄραγε; Τί μπορεῖ νά ἔχει συμβεῖ;

Ἔστερα, θυμᾶται τή Χουχού. Τό μαῦρο τριαντάφυλλο! Χαμογελάει. Φαντάζεται τί μοῦτρα θά κάνει σάν θά γυρίσει στή σπηλιά μέ τό νερό... Θά νομίσει πώς ἡ γῆς ἄνοιξε καί τόν κατάπιε...

Ὁ φτερωτός σωτήρας

Ὁ Ποκοπικό κι ὁ Πίκ, ἔχουν γίνει ἀχώριστοι φίλοι. Τό ἀγαπημένο κοράκι τοῦ Γκαούρ κάνει χίλια δυό παιχνίδια μαζί του. Μά τό πιό συνηθισμένο του εἶναι αὐτό:

Μεγαλόσωμο καί δυνατό πουλί καθώς εἶναι ὁ Πίκ, ἀρπάζει στά πόδια του τό μικροσκοπικό νάνο. Ἔστερα, φτερουγίζει. Κι οἱ δυό μαζί χάνονται πέρα, βαθιά στόν ὀρίζοντα...

Ἔτσι, ἀπό ψηλά, ὁ Ποκοπικό κάνει ἐπιθεώρηση στή Ζούγκλα.

– Εἶμαι ὁ ὑπασπιστής τῆς Α.Μ.

Ἄρπάζει στά χέρια του τό Σεῖχη καί τόν σηκώνει ψηλά.

τοῦ Γκαούρ, λέει. Πρέπει νά ξέρω τί γίνεται στό βασιλείό μας...

.....

Αὐτή τή φορά, ὁ νάνος γυρίζει ἀπ' τό έναέριο ταξίδι χαρούμενος.

Ἄ Ο Γκαούρ κάθεται συλλογισμένος ἔξω ἀπ' τή σπηλιά του. Τό κοράκι ἀφήνει τόν Ποκοπίκο στά πόδια του.

– Μεγαλειότατε Γκαούρ, τοῦ λέει. Μοῦ φαίνεται πώς ὁ Ταρζάν μᾶς ἀφήνει χρόνους.

– Δηλαδή;

– Ζωή σέ λόγου σου!

– Κινδυνεύει;

– Κάτι τέτοιο... Ἄ Αφοῦ δέν τόν ξεμπερδέψεις ἐσύ, θά τόν ξεμπερδέψει ὁ Βαχάρ!... Πριν λίγο τόν εἶδα νά μπαίνει στό παλάτι τοῦ Σεῖχη. Στό δίνω γραφτό: Ζωντανός ἀπό κεῖ μέσα δέ θά βγεῖ...

Ἄ Ο Γκαούρ πετιέται ὀρθός. Μουρμουρίζει:

– Δέν πρέπει νά τόν ἀφήσουμε νά χαθεῖ... Πρέπει νά τόν βοηθήσω πάλι... Τί σημασία ἔχει ἂν εἴμαστ' ἐχθροί...

Ὁ Ποκοπίκο τόν ἀκούει. Καί συμπληρώνει:

– Σωστά!... Πρῶτα πρέπει νά τόν σώσουμε... Κι ὕστερα μέ τήν ἡσυχία μας τόν... καθαρίζουμε... Δέν εἶναι σωστό νά πάει ἀπό... ξένα χέρια.

– Πᾶμε, τοῦ λέει ὁ Γκαούρ.

Ὁ Ποκοπίκο πηδάει στό σβέρκο τοῦ μεγάλου γίγαντα. Πιάνεται ἀπ' τά μαῦρα σγουρά μαλλιά του.

Καί ξεκινοῦν.

Τέλος, φτάνουν κοντά στό παλάτι τοῦ Σεῖχη. Ὁ Γκαούρ, ὅπως πάντα, δέν πλησιάζει. Στέλνει τό νάνο πρῶτα.

Ὁ Ποκοπίκο τρέχει. Μπαίνει στό παλάτι.

Σέ λίγο, γυρίζει ἀλαφιασμένος κοντά στόν Γκαούρ.

– Ὅπως στά ἄλλα, τοῦ λέει. Ἄν δέν προλάβεις θά τόν καθαρίσει ὁ Βαχάρ... Κι ὕστερα ἐμεῖς ποιόν θά σκοτώσουμε; Τό σκοτωμένο;

Καί μέ λίγα λόγια τοῦ ἐξηγεῖ:

– Φαίνεται πώς ἡ κόρη τοῦ Σεῖχη ἀγαπάει τόν Ταρζάν. Μά ὁ γέρος δέν τόν θέλει γιά γαμπρό... Τώρα, ὁ ὑποψήφιος βρίσκεται στά χέρια τοῦ πεθεροῦ. Καί κατά τά φαινόμενα...

– Τί;

– Λίγα εἶναι τά ψωμιά του.

– Πᾶμε γρήγορα, μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ. Ἄν πέσει στά

χέρια σου ἡ κόρη τοῦ Σεῖχη, μή χασομερήσεις στιγμή. Πάρ ἴτην καί πήγαινε νά τήν ἀφήσεις στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Ὑστερα, γύρισε στό βουνό μας...

– Ἐντάξει κύριε Μεγαλειότατε, ψιθυρίζει ὁ Ποκοπίκο.

Τώρα ὁ γιγαντόσωμος ἔλληνας κι ὁ νάνος, φτάνουν στό παλάτι. Μπαίνουν μέ προφύλαξη στόν κῆπο.

Στό βάθος βλέπουν τό βάθρο μέ τά πράσινα μάρμαρα. Πάνω στήν καρέκλα βρίσκεται δεμένος ὁ Ταρζάν.

Ὁ Σεῖχης τοῦ λέει:

– Φαντάστηκες λοιπόν σ' ἀλήθεια πώς θά σέ παντρέψω μέ τήν κόρη μου; Χά, χά, χά!... Πίστεψες πώς θά δώσω τή Λιλούγκα σ' ἓνα γυμνό ἀγριάνθρωπο σάν καί σένα; Χά, χά, χά!... Μά τώρα ἔπεσες στά χέρια μου!... Ζωντανός δέ θά βγεις ἀπό δῶ...

Ὁ κακοῦργος Βαχάρ τραβιέται λίγα βήματα. Ἐτοιμάζεται νά τοῦ πετάξει τό σπιλέτο. Τήν ἴδια στιγμή, φωνάζει στούς ἀνθρώπους του:

– Θαυμάστε τόν ὑπέροχο ἄρχοντά σας! Μ' ἓνα μονάχα χτύπημα θά καρφώσω τήν καρδιά του.

Σηκώνει ἀμέσως τό χέρι του. Σημαδεύει τήν καρδιά τοῦ λευκοῦ γίγαντα. Καί κάνει νά τό

πετάξει...

Δέν προφταίνει όμως.

Τήν ίδια στιγμή, μιά πέτρα σφυρίζει στον άέρα. Καί μέ αφάνταστη όρμή χτυπάει στό κεφάλι του Βαχάρ.

Ήο κακοῦργος Σειχησ βγάξει ένα πονεμένο βογκητό. Καί σωριάζεται κάτω νεκρός. Ήο Ποκοπίκο τρέχει καί λύνει τόν Ταρζάν. Τόν λευτερώνει.

Ήο Γκαούρ βγάξει τό τρομερό

ούρλιαχτό του.

– Οούούου!... Οούουούουου!...

Οι άνθρωποι του Σειχη τό βάζουν στά πόδια. Τρέχουν νά σωθούν...

Ήο Γκαούρ μπαίνει άμέσως στό παλάτι. Ψάχνει για τή Λιλούγκα... Τή βρίσκει φυλακισμένη σ' ένα μπουντρούμι. Σπάει τήν πόρτα. Τή λευτερώνει. Τή σηκώνει τώρα στά χέρια του. Προχωρεί για νά βγει στον

κήπο...

Ήο Ταρζάν έχει άκούσει τό ούρλιαχτό του Γκαούρ.

Ή θέση του γίνεται δύσκολη. Ήν μείνει εκεί, θά πρέπει νά χτυπηθεί μαζί του... Καί σήμερα δέν έχει τόσο κέφι... Τό σωστό είναι νά τό βάλει κι αυτός στά πόδια... Μά πώς; Δέ θέλει νά ρεζιλευτεί...

Ξαφνικά, μιά ιδέα φωτίζει τή ματιά του. Πηδάει άπ' τό ψηλό

μαρμαρένιο βάθρο. Ήρπάξει στά χέρια τόν Σειχη. Τόν σηκώνει ψηλά.

– Θά σέ γκρεμίσω στό βάραθρο, του λέει.

Καί τρέχει πρός τό γκρεμό πού βρίσκεται εκεί κοντά.

Ήο Ποκοπίκο τόν βλέπει. Μουρμουρίζει ειρωνικά:

– Πάει νά σκοτώσει τόν... πεθαμένο!

Στό μεταξύ, ό Γκαούρ έχει

βγει στον κήπο. Ἀφήνει κάτω τὴν ὀμορφὴ Λιλούγκα. Τῆς λέει:

– Ὁ Ποκοπίκο θὰ σέ πάει στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Σέ λίγο θὰ ῥθει κι αὐτός.

Τρέχοντας ὁ νάνος φτάνει κοντά τους.

Ἡ κόρη τοῦ Σεῖχη τὸν κοιτάζει κατάπληκτη:

– Τί εἶν' αὐτό τό πράγμα; ρωτάει τὸ Γκαούρ.

Ὁ μικροσκοπικός ἀραπάκος πειράζεται.

– Δέν εἶμαι πράγμα, τῆς λέει. Εἶμαι ὁ τρομερός Ποκοπίκο!... Κυνηγός ἀγρίων κουνελιῶν. Γόης φιδιῶν καί γυναικῶν. Καί προστάτης τῶν κουτῶν καί ἀδυνάτων!...

Ἔστερα πηδάει στούς ὤμους τῆς νέας. Τῆς φωνάζει:

– Ἐμπρός, πᾶμε!...

– Προχώρησε, τῆς λέει ὁ Γκαούρ. Ὁ Ποκοπίκο θὰ σοῦ δείξει ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

– Ὁ πατέρας μου ποῦ εἶναι; ρωτάει ἡ Λιλούγκα.

Ὁ Γκαούρ δέν τὴν ἀκούει. Προχωρεῖ τρέχοντας γιά τὴν σπηλιά του.

Ὁ Ποκοπίκο τῆς ἀποκρίνεται:

– Μὴν ἀνησυχεῖς. Πᾶνε μέ τὸν Ταρζάν νά κουβεντιάσουνε.

Καί μέ φωνὴ αὐστηρὴ τὴ διατάζει:

– Ἐμπρός, τώρα... Δρόμο!...

.....

Ὁ Ταρζάν, ὁ θρυλικὸς ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, φτάνει στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγάλου βράχου. Κάτω φαντάζει τὸ τρομαχτικὸ βάραθρο.

Καί γκρεμίζει τὸ νεκρὸ Σεῖχη Βαχάρ.

Τὸν νόμιζε ζωντανό; Ἦξερε πῶς ἦταν σκοτωμένος; Ποιὸς μπορεῖ νά ξέρει; Αὐτό εἶναι ἄγνωστο!

Ἔστερα, παίρνει ἀργά τὸ δρόμο γιά τὴ σπηλιά του.

Σέ μιά στιγμή, συλλογιέται νά ξαναγυρίσει στό παλάτι τοῦ Βαχάρ. Μά δέν τ' ἀποφασίζει... Φοβᾶται πῶς ἐκεῖ θὰ βρίσκεται ἀκόμα ὁ Γκαούρ. Δέ θὰ ἤθελε σήμερα νά συναντηθεῖ μαζί του... Εἶναι πολὺ κουρασμένος.

Ὁ Ποκοπίκο κι ἡ Χουχού

Ἄς φτάσουμε τώρα μαζί μέ τὴ Λιλούγκα καί τὸν Ποκοπίκο στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ὁ νάνος, σβέλτος, πηδάει ἀπ' τοὺς ὤμους τῆς πανώριας κοπέλας!

– Ἐδῶ θὰ μείνεις, τῆς λέει.

Ὁ προκομμένος σου Ταρζάν δέ θ' ἀργήσει νά γυρίσει... Ἀλλά νά ξέρεις πῶς τὰ ψωμιά του εἶναι

λίγα... Μέ τά δόντια μέ κρατάει ό Γκαούρ νά μήν τόν σφάξω.

Ή «τρομερός» Ποκοπικό δέν προφταίνει νά τελειώσει τά λόγια του.

Ξαφνικά, μεσ' από τή σπηλιά, ακούγονται χαρούμενες γυναικειές φωνές:

– Άγάπη μου!... Ήσύ είσαι;

Κι άμέσως, μιά μαύρη μπάλα ξεπετάγεται. Σάν βολίδα πέφτει πάνω στον Ποκοπικό. Τόν άγκαλιάζει. Του λέει:

– Επιτέλους!... Σέ ξαναβρι-

σκω!... Πιό όμορφο!... Πιό δυνατό!...

Ή νάνος έχει μείνει κόκαλο.

Ή μαύρη μπάλα του ξαναλέει:

– Ήγώ είμαι, άγάπη μου! Ή Χουχού σου!... Ή Χουχούκα σου!... Τό μαύρο τριαντάφυλλο!... Τόσο γρήγορα μέ ξέχασες;

Ή Ποκοπικό τή σπρώχνει.

– Μή μου κολλās, σέ παρακαλώ... Άφου βλέπεις ότι συνοδεύω γυναίκα...

Ή κοντόχοντρη μαύρη πυγ-

Τ' άρπάζει άπ' τό λαιμό. Μέ τίς σιδερένιες παλάμες του τό σφίγγει.

μαία γίνεται έξω φρενῶν. Ἡ ζήλια τήν πνίγει.

– Δέ μ' ἀγαπᾶς, τοῦ φωνάζει.
Ἄγαπᾶς λοιπόν αὐτή τήν ἄσπρη γκαμήλα; Τώρα θά τῆς δείξω ἐγώ!...

Καί χύνεται νά σπαράξει μέ νύχια καί δόντια τῆ Λιλούγκα.

Οἱ δύο γυναῖκες πιάνονται στά χέρια.

Ἄποκοπικό τραβάει τό μαχαίρι του. Φωνάζει:

– Πίσω καί σᾶς ἔφαγα!

Ἡ Χουχού τ' ἀρπάζει τό μαχαίρι. Προσπαθεῖ νά χτυπήσει μ' αὐτό τήν ἀντίζηλο.

Ἄπονος κρεμιέται ἀπ' τό χέρι τῆς πυγμαίας... Πασχίζει νά ξαναπάρει πίσω τό φονικό ὄπλο.

Σέ μιά στιγμή, ἡ Λιλούγκα χάνει τήν ἰσορροπία της. Σωριάζεται κάτω. Χτυπᾶ στό κεφάλι. Μένει ἀναίσθητη!

Ἡ Χουχού κι ὁ Ἄποκοπικό ἐξακολουθοῦν νά παλεύουν...

Ἡ χοντρή ἀραπινούλα φαίνεται νά ἔχει μανιάσει. Ἄποκοπικός ἄπονος εἶναι ἀδύνατο νά τῆ δαμάσει.

Ἄπομος, κάνει ὅ,τι μπορεῖ... ἔχει κρεμαστεῖ ὄπως εἶπαμε ἀπ' τό χέρι τῆς Χουχού. Συλλογιέται μέ τρόμο:

– Πρέπει νά σώσω τῆ Λιλούγκα. Ἡ ἀραπίνα θά τήν σκοτώσει.

Τήν ἴδια στιγμή, κι ἡ ἀραπίνα

συλλογιέται:

– Ἄποκοπικό μου εἶναι κουτός. ἔχει πιστέψει πῶς θά σκοτώσω τῆ λευκή γυναῖκα... Καλύτερα ἔτσι... Νά τόν τιμωρήσω πού μ' ἄφησε στούς πέντε δρόμους...

Ξαφνικά, ἡ πυγμαία σκοντάφτει πάνω στά πόδια τῆς ἀναίσθητης λευκῆς.

Τό παραπάτημα αὐτό ἔχει τραγική κι ἀνεπανόρθωτη συνέπεια.

Ἡ ἀραπίνα πέφτει πάνω στή Λιλούγκα. Στό χέρι της κρατάει πάντα τό μαχαίρι τοῦ Ἄποκοπικό. Ἄπονος βρίσκεται ἀκόμα κρεμασμένος ἀπ' τό μπράτσο της.

Καί τό κακό γίνεται ἄθελα.

Καθώς πέφτει ἡ Χουχού, τό μαχαίρι πού κρατάει βυθίζεται στήν καρδιά τῆς ἀναίσθητης Λιλούγκα. Τῆ σκοτώνει.

Ἄποκοπικό βάζει τά κλάματα:

– Χί, χί, χί!... Κακούργα, καρακάξα!... Μαῦρο γαῖδουράγκαθο!... Ἄχ, τί μοῦ ἔκανες! Τώρα θά ἔχω νά κάνω καί μέ τοὺς δύο: Ἄποζάν θά μέ σουβλίσει. Κι ὁ Γκαούρ θά μέ ψήσει ζωντανό!...

Ἡ Χουχού κλαίει πιό δυνατά ἀπ' αὐτόν:

– Δέν τό ἔθελα, Ἄποκοπικό μου!... Στ' ὀρκίζομαι στήν ἀγάπη μας... Συχώρεσέ με!

Ἦ «κυνηγός τῶν ἀγρίων κουνελιῶν» ἀρπάζει τό μαχαίρι του.

– Χουχού, τῆς λέει. Ὁ,τι γίνηκε, γίνηκε. Γραφτό της ἦταν νά πάει ἀπό ἀδέσποτη... μαχαίριά!... Ἄν θέλεις νά σοῦ ἐπιτρέψω νά μ' ἀγαπᾶς, θά κάνεις ὅ,τι σοῦ πῶ.

– Ναί, Ποκοπικάκι μου!

– Μά θά μείνει μεταξύ μας... Σκύψε νά στό πῶ στ' αὐτί... Δέν

πρέπει νά τ' ἀκούσει οὔτε ἡ... πεθαμένη!...

– Ναί, Ποκοπικάκι μου!

Ἦ κοντόχοντρη Χουχού γονατίζει μπροστά στό νάνο.

Ἦ Ποκοπικό κάτι τῆς λέει στ' αὐτί...

– Κατάλαβες;

– Ναί, Ποκοπικάκι μου!

Ἦ νάνος κάνει νά φύγει.

– Γειά σου, «θύμα» μου, τῆς λέει. Τώρα ἀγάπα με ἐλεύθε-

ρα... Στό ἐπιτρέπω.

– Θά ξαναϊδωθοῦμε;

– Βεβαίως. Μόνο βουνό μέ βουνό δέ σμίγει.

Ἦ Χουχού τρέχει κοντά του. Τόν ἀγκαλιάζει.

– Θά φύγεις χωρίς νά μέ φιλήσεις;

– Χουχού, μή μοῦ κολλᾶς, τῆς φωνάζει. Τά φιλιὰ μου εἶναι ἀγκαζέ!...

Ἦ Ταρζάν σέ κίνδυνο

Ἦ ἀτρόμητος Ταρζάν, ὅπως

εἶδαμε, γκρεμίζει τό νεκρό σεῖχη Βαχάρ στό βάραθρο. Ἦ Ὑστερα, παίρνει τό δρόμο γιά τή σπηλιά του.

Γιά ν' ἀποφύγει καμιά ἀνεπιθύμητη συνάντηση, παίρνει ἄλλο μονοπάτι.

Ἦ ἔχει προχωρήσει ἀρκετά. Περνάει τώρα μιά βαθιά χαράδρα. Ἦ βλάστηση ἐκεῖ εἶναι ἀφάνταστα πικνή. Βαδίζει μέ μεγάλη δυσκολία. Γιά νά περάσει, παραμερίζει ἕνα-ἕνα τά κλαδιά.

Ξαφνικά, κάτι τρομερό γίνεται.

Τυχαία τό γυμνό του πόδι πατάει ένα μεγάλο σκορπιό. Έκείνος σηκώνει τή μακριά, σπονδυλωτή ουρά του. Καί τόν χτυπά μέ τό φαρμακερό κεντρί.

Ή Ταρζάν άναπηδάει. Άρπάζει μιά πέτρα. Σκοτώνει τό σκορπιό.

Γρήγορα, όμως, τό φαρμάκι κυκλοφορεί στό αίμα του. Νιώθει φρικτούς πόνους. Μουγκρίζει. Τρίζει άπαίσια τά δόντια.

– Θα πεθάνω, συλλογιέται. Ή σκορπιός, πού μέ δάγκωσε, φέρνει τό θάνατο... Μόνο ένα θαύμα μπορεί νά μέ σώσει.

Τήν ίδια στιγμή, άκούει πλάι του παράξενο σούρσιμο... Κοιτάζει μέ άγωνία.

Καί νά τί βλέπει:

Μιά φαρμακερή κόμπρα σέρνεται κάτω άπ' τά χαμόκλαδα... Τό φαρμάκι της μπορεί νά σκοτώσει έλέφαντα.

Τό φίδι είδε φαίνεται τόν Ταρζάν. Καί άπομακρύνεται. Όλα τά έρπετά φοβούνται τόν άνθρωπο. Μόνο σάν νιώθουν κίνδυνο τόν δαγκώνουν.

Ή Ταρζάν κοιτάζει τήν κόμπρα μέ λαχτάρα. Στο πονεμένο πρόσωπό του ζωγραφίζεται ή χαρά. Ή ένθουσιασμός!...

Παρά τούς φριχτούς πόνους του, προχωρεί. Τήν παίρνει τό

κατόπι. Πασχίζει νά τή φτάσει.

Τό φαρμακερό φίδι τόν βλέπει. Νιώθει τόν κίνδυνο. Σταματά. Σηκώνει τό κεφάλι του. Είναι έτοιμο για επίθεση.

Ή Έγγλέζος γίγαντας φτάνει άφοβα κοντά του. Σηκώνει τό πόδι του. Τό κουνάει έπιδεικτικά μπροστά στό στόμα του φίδιου.

Σίγουρα θά θέλει ν' αυτοκτονήσει.

Ή κόμπρα διστάζει νά τόν δαγκώσει. Κάνει μιά τελευταία προσπάθεια νά γλιτώσει. Γυρίζει. Σέρνεται πρός τήν αντίθετη κατεύθυνση...

Ή Ταρζάν κάνει γρήγορο έλιγμό. Βρίσκεται πάλι μπροστά της. Σηκώνει τό γυμνό πόδι του. Τήν κλοστάει στό κεφάλι.

Αυτό ήτανε.

Τό φίδι τόν χτυπά. Του χύνει τό φαρμάκι του. Ή άρχοντας της Ζούγκλας βγάζει μιά χαρούμενη κραυγή.

Άμέσως χύνεται πάνω στό φίδι. Τ' άρπάζει άπ' τό λαιμό. Μέ τίς σιδερένιες παλάμες του τό σφίγγει. Ή κόμπρα κουλουριάζεται γύρω στά μπράτσα του. Βγάζει ένα άπαίσιο, πνιγμένο σφύριγμα. Τό στόμα της άνοίγει. Τά μάτια της πετιούνται έξω. Σέ λίγες στιγμές έχει πνιγεϊ.

Ή Ταρζάν άναπνέει μ' άνακούφιση. Μουρμουρίζει.

Ὁ Ταρζάν σκύβει πάνω στό πῶμα. « Ἀγαπημένη μου Λιλούγκα», ψιθυρίζει.

– Αυτό ἦτανε τό θαῦμα!... Ἡ κόμπρα ἦρθε τήν κατάλληλη στιγμή. Μέ γλίτωσε ἀπό βέβαιο θάνατο. Τό φαρμάκι της καί τό φαρμάκι τοῦ σκορπιοῦ εἶναι ἀντίθετα. Τό ἓνα ἐξουδετερώνει τ' ἄλλο...

Κι ἀλήθεια.

Σχεδόν ἀμέσως, οἱ πόνοι σταματοῦν. Τώρα μπορεί νά περπατήσει. Τό ἴδιο ὅπως καί πρὶν... Ὁ Θεός τῆς Ζούγκλας δέν τόν ἄφησε νά χαθεῖ.

Ἔτσι, συνεχίζει τήν πεζοπο-

ρία του. Ἡ σπηλιά του βρίσκεται ἀκόμα μακριά.

.....

Εἶναι σούρουπο πιά.

Ὁ Ταρζάν φτάνει στή σπηλιά του.

– Χουχού, φωνάζει ἀπό μακριά. Ἐδῶ εἶσαι;

Ἡ κοντόχοντρη ἀραπινούλα βγαίνει ἔξω. Τρέχει κοντά του.

– Ἀφέντη, τοῦ λέει. Βρῆκα τόν ἀγαπημένο μου. Μά πάλι ξανάφυγε...

Ὁ λευκός γίγαντας χαμογελάει:

– Μή στενοχωριέσαι... Θά στον βρῶ ἐγώ... Πές μου μόνο τά χαρακτηριστικά του.

Ἡ φλύαρη ἐρωτευμένη ἀρχίζει νά τ' ἀραδιάζει:

– Εἶναι ὁμορφος!... Λεβέντης!... Ἄτρόμητος!... Ἔχει περήφανη κορμοστασιά!... Περπατάει καί τρέμει ἡ γῆ!

Ὁ Ταρζάν συλλογιέται:

– Σίγουρα τόν Γκαούρ ἀγαπάει.

Ἔστερα, τή ρωτάει.

– Καί πῶς τόν λένε;

– Ποκοπίκο, τ' ἀποκρίνεται ἡ Χουχού.

Ὁ ἐγγλέζος γελάει μέ τήν καρδιά του!

Ἔστερα, προχωρώντας, φτάνει στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

Ξαφνικά, τό γέλιο πνίγεται στό λαρύγγι του.

– Τ' εἶν' αὐτό; φωνάζει μέ φρίκη.

Ἡ Χουχού τοῦ ἐξηγεῖ.

– Μιά γυναίκα, ἀφέντη. Εἶναι πεθαμένη.

Ὁ Ταρζάν σκύβει πάνω στό πτώμα.

– Ἀγαπημένη μου Λιλούγκα, ψιθυρίζει.

Τά μάτια του βουρκώνουν... Τά δόντια του τρίζουν... Οἱ γροθιές του σφίγγονται.

Στό μέρος τῆς καρδιᾶς της βλέπει τήν πληγή τῆς μαχαιριᾶς.

Γυρίζει τό κεφάλι του στή Χουχού.

– Ποιός τήν σκότωσε; ρωτάει.

Τά μάτια του γυαλίζουν. Μοιάζει σάν τρελός.

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη τ' ἀποκρίνεται:

– Θά σοῦ πῶ, ἀφέντη μου...

Ἐγώ σέ περιμένα ἐδῶ στή σπηλιά... Ξαφνικά, ἀκούω βήματα... Κοιτάζω, τί νά δῶ!... Μιά γυναίκα... Αὐτήν ἐδῶ... Ἀπ' τοῦς ὤμους της πηδάει ὁ Ποκοπίκος μου... Τόν ἀγκαλιάζω, τόν φιλάω... Ἀγάπη μου! Χρυσό μου!... Καταλαβαίνεις τώρα... Τόσον καιρό εἶχαμε νά ἰδωθοῦμε...

Ὁ Ταρζάν οὐρλιάζει:

– Ποιός τή σκότωσε! Πές μου ποιός τή σκότωσε...

– Θά σοῦ πῶ, ἀφέντη μου. Μή θυμώνεις... Τό λοιπόν, γιά νά μή στά πολυλογῶ, δέ χόρταινα νά βλέπω τό Ποκοπικάκι μου... Μικρό πράγμα ἦτανε, ἀφέντη; Δίκιο δέν εἶχα;

Ὁ λευκός γίγαντας τήν ἀρπάζει ἀπ' τό λαιμό. Τή σφίγγει. Τά μάτια τῆς Χουχούσ γουρλώνουν. Μουγκρίζει βραχνά. Πνιγμένα.

Τή ρωτάει γιά τρίτη φορά:

– Πές μου, ποιός τή σκότωσε;

Καί χαλαρώνει τό σφίξιμο τοῦ λαιμοῦ της. Γιά νά μπορέσει νά μιλήσει.

Ἡ λαχτάρα γιαντρεύει μεμιάς τή φλυαρία τῆς Χουχοῦς. Τ' ἀποκρίνεται μέ μιά λέξη:

– Ὁ Γκαούρ!...

Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός. Ξαναρωτάει, σάν νά μήν ἄκουσε.

– Ποιός;

– Ὁ Γκαούρ, σοῦ λέω. Μπήκε στή σπηλιά ξαφνικά. Ἄρπαξε τό μαχαίρι τοῦ Ποκοπίκο μου... Καί τό κάρφωσε στήν καρδιά τῆς.

Ἐγώ τόν ρώτησα: Γιατί σκοτώνεις τήν κοπέλα;

Ὁ Ταρζάν, ρωτάει μέ ἀγωνία.

– Καί τί σοῦ εἶπε;

– Μοῦ εἶπε κάτι... Δέν στό λέω... Θά θυμώσεις;

– Πές μου... Θά σέ πνίξω!

– Μοῦ εἶπε: «Τή σκότωσα γιά νά μήν τή χαρεῖ αὐτό τό βρωμερό γουρούνι». Ἐσύ δηλαδή, ἀφέντη μου!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας δέν ἔχει κανένα λόγο νά μήν πιστέψει τά λόγια τῆς.

Ποῦ μπορεῖ νά φανταστεῖ πώς

ὁ Ποκοπίκο εἶχε συμβουλέψει τή Χουχοῦ νά πει αὐτό τό ψέμα...

.....

Ὁλόκληρη τή νύχτα μένει ξάγρυπνος στό πλευρό τῆς νεκρῆς ἀγαπημένης του.

Τό πρωί, μαζί μέ τή Χουχοῦ, σκάβουν ἓνα βαθύ λάκκο. Τή θάβουν. Σκεπάζουν τόν τάφο τῆς μέ μυρωμένα ἀγριολούλουδα.

– Μεῖνε ἐσύ στή σπηλιά μου, λέει στή μαύρη.

– Θά φύγεις, ἀφέντη μου;

– Ναί... Πάω νά λογαριαστῶ μ' αὐτόν τόν ἄνανδρο. Τό δολοφόνο!... Αὐτή τή φορά, δέ θά μοῦ γλιτώσει. Θά σπαράξω τήν καρδιά του. Ὅπως σπάραξε κι αὐτός τή δική μου!...

Καί ξεκινάει. Τρέχει μανιασμένος κατά τό ψηλό βουνό μέ τούς τρομαχτικούς βράχους. Ἐχει πάρει πιά τή μεγάλη ἀπόφαση: Θά χτυπηθεῖ μέ τόν Γκαούρ.

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια για το επόμενο τεύχος Νο 14 της σειράς
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο:

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΟΛΩΜΑ

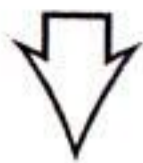
Τά δύο γιγαντόσωμα λιοντάρια της
ζούγκλας ανταμώνουνε ξανά σε μιά καινού-
ρια συγκλονιστική περιπέτεια

Μιά από τις εικόνες του Νο 14

Τούς εμποδίζει νά πλησιάσουν, χτυπώντας τους άλύπητα!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

